

[Alfred Jensen.]

gelsen er bedre, end den længe har været, men vi må ikke glemme, at der stadig er arbejdsløse, og at visse områder er særlig ramt af ledigheden og det både vinter og sommer. Det viser sig, at beskæftigelsesforanstaltningerne og det, der kan komme ud af egnsudviklingsloven, ikke rækker langt nok. Der må træffes yderligere foranstaltninger, så befolkningen kan fastholdes i yderområderne og beskæftigelses- og uddannelsesforholdene kan klares dér på en tilfredsstillende måde. Efter vor opfattelse må vejmillionerne bruges i større udstrækning til beskæftigelse, end det nu sker. Der regnes med en indtægt på 656 mill. kr. til vejfonden, men der er kun opstillet udgifter til 333 mill. kr., det vil sige, at der budgetteres med et overskud på 323 mill. kr. Disse penge kunne så anvendes til fremme af beskæftigelsen ikke mindst i de af arbejdsløsheden hårdest ramte områder. De kunne også bruges til at klare en hel del af de opgaver, der står foran os i forbindelse med en bedret afvikling af trafikken.

Man kan ikke af finanslovforslaget se, at løsningen af hovedstadens trafikproblemer er rykket nærmere. Der er intet afsat til Køgebanen eller Lundtoftebanen for det kommende år, og til bybanen er der kun afsat 50 000 kr. Hareskovbanen er end ikke omtalt. Det forekommer aldeles utilfredsstillende. Måske får vi under sagens videre behandling en nærmere forklaring herpå.

Jeg har nævnt før, at arbejdsløshedsunderstøttelsesproblemet trænger sig på. Jeg ved, at regeringen har overvejelser i den henseende, det har socialministeren oplyst, men vi ved ikke, hvad regeringen har i posen. Forbedringer her er i midlertid nødvendige. Når man ved, hvorledes de arbejdsløse er stillet — nogle kender det kun gennem statistikken, andre gennem direkte føling — står det klart, at understøttelsen er for ringe, og at det er absolut urimeligt, at staten midt under disse forhold sparer 50 mill. kr. i dette finansår og velsagtens et større beløb i det næste finansår. Kommunerne mener ikke, at der bør finde besparelser sted på denne konto, før der er sikret de arbejdsløse bedre understøttelser end dem, der nu er dem beskåret.

Udgiften til folkepension for statens vedkommende er opgjort til 956 mill. kr. i det

kommende finansår. Herfra går dog et beregnet folkepensionsbidrag på 145 mill. kr. Udgiften skulle således for statens vedkommende blive 811 mill. kr. i det kommende finansår, hvilket er godt 100 mill. kr. mere end i indeværende. Det synes stort, når man betragter det som et samlet beløb. Tager man derimod beløbet for den enkelte, kommer man til det resultat, at det ikke er for stort, men faktisk utilstrækkeligt. Tiden må være inde til at forhøje folkepensionen med det, der i sin tid blev stillet i udsigt, og som fandtes i det oprindelige forslag til folkepension, som både det radikale venstre og socialdemokraterne stod bag ved. Det drejer sig om et beløb på 300 kr. til ægtepar og 200 kr. til enligstillede årlig. Zonegrænserne bør forsvinde, ægteskabstillægget må forhøjes — vi har foreslået 80 kr. månedlig — og børnetillægsordningen må forbedres, så der ydes børnetillæg, så længe børnene er under uddannelse.

Endelig bør aldersgrænserne ændres. I stedet for efterhånden at gå op til 67 år for mænd og gifte kvinder og 62 år for enlige kvinder må grænsen sættes til 65 år for mænd og 60 år for kvinder uanset ægteskabelig stilling. Efter debatten her i tinget i sidste uge ser det ud til, at regeringen nu er blevet opmærksom på folkepensionisternes vanskelige stilling. Socialministeren vil gerne være med til at drøfte forslaget herom i et udvalg, og selvste finansministeren har på det tidligere omtalte møde i Holte — det var for øvrigt samme dag, som lovforslaget var til behandling — udtalt, at også folkepensionisterne burde komme i betragtning i denne samling.

I forbindelse med folkepensionisternes stilling kan man ikke undlade at bemærke, at statens udgifter til huslejetilskud for folkepensionister, invalider, og kronisk syge er reduceret fra 7,5 mill. kr. på indeværende års budget til 5 mill. kr. for det kommende år. Det skyldes ændringen af refusionsattserne i loven om boligbyggeri af december 1958. Man kan ikke se, om kommunerne vil udrede det manglende beløb, eller om der vil ske en nedskæring af det beløb, der står til rådighed for den nævnte gruppe af medborgere. På samme måde forholder det sig med huslejetilskud til familier med børn. Her er der sket en udvidelse af adgangen til at yde tilskud; derfor er der trods